

Helsingin pelastuskoulu juhli Haagassa

Helsingin kaupungin pelastuslaitoksen Pelastuskoulu juhli 3. syyskuuta uuden lukuvuoden avajaisia ja uuden toimipaikkansa avajaisia näyttävästi entisessä koulussa Steniuksentie 14:sta. Aikanaan Haagan pelastusasemalla 1972 toimintansa aloittanut koulu on nyt palannut takaisin Haagaan. Pelastuskoulu esitteli juhlaa edeltävällä viikolla korjattuja tilojaan haagalaisille "avoimien ovien" päivänä.

Juhlissa olivat edustettuina niin koulun henkilökunta, oppilaat kuin Helsingin pelastuslaitoksen

johtokin sekä yhteistyökumppanit, kuten valtion ylläpitämä Pelastusopisto. Pelastuslaitoksen tervehdyksen juhlaan toi pelastuskomentaja **Kari Lehtokangas**, kaupungin tervehdyksen apulaiskaupunginjohtaja **Pekka Sauri**. Juhlan komeasta musiikista vastasi tietysti Helsingin palokunnan soittokunta.

Koulun vahvuus on tällä hetkellä 15 opettajaa ja muuta henkilökuntaan kuuluvaa sekä kolme pelastajatutkintoon tähtäävää palomies-sairaanhoidajakurssia, joilla on yhteensä 48 oppilasta. Käytännön harjoituk-

sissa koulu tukeutuu vanhaan tapaan Haagan pelastusasemaan, jossa sen ajoneuvo ym. -kalusto on.

Keskusteluissa koulun väen kanssa jäi Haagalainen-lehden toimittajalle se vaikutelma, että kovasti ollaan tyytyväisiä uuteen koulun sijaintiin ja tiloihin, mutta harjoitusaluetta ja hieman tuoreempaa kalustoa toivottaisiin.

Haagalainen-lehti ja sen taustayhteisöt toivottavat Pelastuskoulun tervetulleeksi Haagaan takaisin.

KK

Helsingin Pelastuskoulu Steniuksentiellä.

Haagasta Laakson kautta takaisin Haagaan

Helsingin pelastuskoulu on erikoinen ilmiö, Helsinki on ainoa kaupunki, joka kouluttaa palomiehiä, nykyiseltä nimeltään pelastajia. Helsingin vakainainen palokunta eli kaupungin palolaitos oli koko 1960-luvun ollut pysähtyneisyyden tilassa. Vuonna 1971 kaupungin uudeksi palopäälliköksi valittiin Valtion palokoulun johtaja, varatuomari **Rainer Alho**. Hänen johdolla laitos alkoi voimakas kehityskausi niin, että 1980-luvulla Helsingin palolaitos oli kiistatta johtava palokunta pohjoismaissa ja arvostettu koko Euroopassa.

Aivan ensimmäisiä toimia Alholla oli käynnistää palomiesten ammatillinen peruskoulutus. Palomiehille ei tuohon aikaan ollut mitään koulumaista, systemaattista opetusta. Kaupunki palkkasi kesäajaksi palomiesten vuosilomien sijaisiksi ns. kesämiehiä, joille annettiin kahden viikon pituinen koulutus. Halukkaita kesämiehistä valittiin siten uudet viranhaltijat.

Uuden palopäällikön asettaman Rekryointityöryhmän, jonka sihteerinä toimi palokersantti **Bo Winqvist**, ehdotuksen pohjalta palolautakunnan, ammattiyhdistyksen ja laitoksen virkamiesjohdon hyvässä yh-

teisyymmärryksessä päätettiin käynnistää 2-vuotinen palotoimen peruskoulutus ja luopua edellä kuvatusta ns. kesämiesten palkkaamisesta. Näin säästyneillä rahoilta voitiin maksaa palomiesoppilaille opiskeluajalta minimipalkka.

Laitoksen koko henkilökunta veloitettiin toimimaan kouluttajina ilman erillistä korvausta ja oppilaat palkattiin kesäisin palomiesten vuosiloman sijaisiksi. Opetukseen sisällytettiin alusta alkaen sairaankuljetajaopetus, mikä oli uutta. Koulutusta varten laitokseen perustettiin Koulutuskeskus-niminen yksikkö, joka sijoitettiin kaupungin uusimmalle paloasemalle Haagaan.

Koulutus käynnistettiin 1.3. 1972. Päivämäärä on vahvistettu pelastuskoulun vuosipäiväksi.

On tärkeää todeta, että koko em. uudistus voitiin toteuttaa ilman penninkään lisäystä laitoksen talousarviossa.

Mainittakoon lisäksi, että valtio, jolle vastuu koko maan palomiesten koulutuksesta kuuluu ja olisi kuulunut saavutti saman tason vasta vuonna 1992 eli 20 vuotta myöhemmin.

Koulutuskeskuksen ensimmäiseksi johtajaksi määrättiin palomestariksi ylen-

netty Bo Winqvist.

Kaksi palomestaria irrotettiin kouluttajatehtäviin ja Haagan asemalla toimivat palokersantit toimivat työvuoronsa aikana Koulutuskeskuksen harjoitusmestarina.

Oppilasmäärä on vuosien aikana vaihdellut 15 ja 50 välillä. Helsingin pelastuskoulusta ei sen 35-vuotisen historian aikana ole koulutettu yhtäkään henkilöä työtömyyskortistoon. Kaikki tutkinnon kunniakkaasti suorittaneet ovat joko välittömästi tai viiveellä saaneet vakinaisen viran kaupungin palveluksessa. Nekin jotka eivät heti ole saaneet vakinaista virkaa, ovat saaneet tp. tai vs. viran. Em. asian laita johtuu siitä, että Koulutuskeskus ja myöhemmin pelastuskoulu ovat seuranneet tarkasti virkojen vapautumista ja oppilaita on otettu vain tarvittava määrä.

Tutkintonimike oli aluksi Palotoimen peruskurssi, vuodesta 1988 alkaen Palomiestutkinto ja 1991 alkaen Pelastajan tutkinto.

Koulu siirtyi 1991 Laaksoon rakennettuun modernin johtokeskuksen maanalaisiin tiloihin ja on nyt siis palannut "juurilleen" Haagaan.

Tiedoista kiitokset **Erkki Jaakkolalle**, joka toimi Pelastuskoulun rehtorina 1991 – 2001.

Kouluverkosta kanssakasvattajuuteen

Kahden yhtenäiskoulua käyvän lapsen äitinä olen kiitollinen ja helpottunut koulun säilymisestä. Stressi koulun jatkumisesta vaikutti monen perheen ja opettajan elämään aivan liian kauan. Hyvä yhteistyö vanhempien, opettajien, kunnallispoliitikkojen ja oppilaiden kanssa tuotti tulosta.

Kouluverkotarkastelu on tältä kierrokselta ohi. Kuitenkin turhan moni valtuutettu piti kouluverkovoitustossa hyvänä ajatuksena, että koulujen lakkautukset tulisivat päätettäväksi yksi kerrallaan eikä laajempaa kerran neljässä vuodessa tehtävää kouluverkotarkastelua olisikaan. Milloin vain opetuslautakunnan kokouksen listalla voisi olla yksittäisen koulun lakkautus. Näinhän on toimittu päiväkotiverkoston suhteen sosiaalisektorilla.

Lasten ja nuorten mää-

rä on vähenemässä Helsingissä eri tilastojen mukaan. Lapsiin ja nuoriin koskevien palvelujen osalta seinistä säästämisen mantraa on jo hoettu väsyksiin asti niin päiväkotien, nuorisotilojen kuin koulujen osalta. Joskus mietin onko vain naisvaltaisten alojen työtilaa uudelleen mitoitettava (= tilaa vähennettävä) etunimeltä puhuttelutavien palveluissa? Etunimeltä puhuttelutavat ovat käytännössä lapsia, naisia ja vanhuksia.

Miksei ole kyseenalais-tettu kovien sektorien kuten kaupunkisuunnitteluviraston ja kiinteistöviraston sijaintia kalliilla vuokrapaikoilla keskustassa? Miksei koskaan pohdita, onko museoilla liikaa tilaa asiakasmääriin nähden? Esimerkiksi vaadittaisiin, että yhdelle seinälle laitettaisiin enemmän tauluja tai iltakäyttöä olisi lisättävä. Tai virastot siirtyisivät

kesäloma-aikana jonkun toisen viraston tiloihin ja jokin iso virasto suljettaisiin ja siivouskustannuksissa säästettäisiin. Näinhän tehdään päiväkodeisakin.

Syksy on palkkapolitiikan kannalta kiinnostavaa aikaa. On kiinnostavaa, että naisvaltaisten alojen palkat voivat aina vaan perustua vanhakantaiseen mieselättäjämalliin, vaikka joka kolmas avioliitto pääkaupunkiseudulla hajoaa ja yksinhuoltajaperhe on ainakin joka neljännen lapsen koti.

Koulutyö on jo hyvässä vauhdissa. Kahden peruskoululaisen vanhempana koen, että heidän koulunsa on myönteisessä mielessä kanssakasvattaja myös yläkoulun osalta. Että opettajien ja oppilaiden vuorovaikutus tukee lasten ja nuorten kasvua ja sitä kautta myös kodin kasvatustyötä. Toivottavasti

muidenkin lasten vanhemmat voivat kokea lastensa koulun näin.

Kuinka moni koululainen on voi kokea kuuluvansa luokkaansa ja olevansa siellä hyväksytyt niin muiden oppilaiden kuin opettajien taholta? Tästä riippuu paljon koulussa viihtyminen ja myönteinen käsitys itsestään oppijana. Kotien kasvatusvastuuta ei voi koskaan vähätellä. Toisaalta lapset ja nuoret viettävät 4–8 tuntia päivässä viitenä päivänä viikossa aikaa koulussa. Koulun ja sen ilmapiiirin merkitystä voi vähätellä. Suurin ilomme on iloa lapsistamme ja suurin hätämme ja huolemme on huolta lapsiemme tähden.

Helsingin kokoisessa kaupungissa ei perheillä välttämättä ole suvun tukea arjessaan. Koko kylä ei aina kasvata. Silti kanssakasvattajuus on tärkeää.

Tähän ei riitä yksin ydinperhe. Myönteisiä aikuis-suhteita lapsia ja nuoria kohtaan tarvitaan yhä enemmän. Myös samassa talossa asuvalta aikuisen ystävällinen tervehdys tai se että voi antaa avaimen jollekulle samassa talossa asuvalle kaikenvaralta, on hyvinvointia lisäävää.

Olen tavannut työssäni opinto-ohjaajana ja erityisluokanopettajana myös nuoria, jotka sanovat että eivät halua koskaan tulla aikuiseksi. Tarkemmin pohtiessamme aikuisuutta selviää poikkeuksetta, että kuva aikuisuudesta on heille petettyjä lupauksia, viinanhuurua tai vain ilotonta suorittamista ja velvollisuuksia ilman laulua ja naurua? Millaista mallia me aikuiset lapsille ja nuorille näytämme? Aikuisen huonoon päivään perustuvat negatiiviset kohtaamiset lasten ja nuorten kanssakasvattajuutta vastaan vaikuttavat osaltaan sii-

hen, minkälaisen kuvan lapset saavat aikuisten maailmasta. Kannattaako aikuiseksi haluta?

Maailma muuttuu. Meitä kaikkia tarvitaan tukemaan tämän päivän lapsia ja nuoria kasvamaan kohti itsestä huolta pitävää ja toisistakin huolehtivaa aikuisuutta. Pelkkä ystävällinen tervehdys voi kirkastaa pimeänkin syyspäivän.

Sirku Ingervo
kaupunginvaltuutettu,
vihreät
erityisopettaja
ingervo.sirku@gmail.com